

Marie Hermanson

A GAZDAÁLLAT

– regényrészlet

Harminchét éves vagyok. Férjezetlen. Gyerekeim nincsenek. Macskám sincs. Van viszont három lepkebáb a bal combomban.

Tegnap volt a születésnapom. Tizenhét évesen költöztem el otthonról, azóta nem ünnepeltem meg a születésnapomat. Nem szeretem az ünnepléssel szakaszokra osztani az életemet. De tegnap aztán rendesen felköszöntöttek.

A selyemfényű krémszínű ruhám volt rajtam.

Sajátos látomásaim vannak, amikor ruhát veszek magamnak. Meglátok egy ruhadarabot, s olyankor megjelenik előttem a szinte riasztóan jól kivehető kép egy helyzetről, amelyben az adott ruhát viselem. Teljesen valószerűtlen helyzetek, amilyenekbe egyébként sohasem kerülök.

Egyszer vettem egy világosszürke kabátot sötétszürke prémrátétes gallérral és kézelővel. Be volt húzva a dereka, nagyon jó szabású volt, és rohadt drága. Járt hozzá egy kis kalap, az is prémes karimával. Azért vettem meg a kabátot és a kalapot, mert amint megláttam őket, azt vizionáltam, hogy szánon ülve suhanok át egy orosz városon ebben az öltözetben. Sötét volt, hullott a hó. A ruhából elhalványult a szemem előtt, s én pontosan láttam, ahogy a világosszürke anyagon elolvad a hó és a szél belekap a kabátujjat szegélyező prémbé. Önkívületben mentem

a bankautomatához, és kivettem a lélegzet-elállító összeget. Azután soha nem használtam sem a kabátot, sem a kalapot. Egyáltalán nem illenek az egyéniségemhez.

Egy másik alkalommal azért vettem meg egy puplinkabátot, mert egy eső áztatta párizsi utcán láttam magamat épp egy ilyen kabátban. Az öv szorosra volt húzva a derekamon, a vállamat fázósan fölventem, s egyik kezemmel összefogtam a kabát gallérját az arcom előtt.

Néha azt képzelem, van valami természetfeletti az ilyen jelenésekben. Hogy halott emberek lelke száll meg, vagy valami hasonló.

Igazából azonban tudom, hogy mindez a tévéből, a filmekből, a reklámokból jön.

Az a gyanúm, hogy a tudatalattim meglehetősen nagy részét foglalja el ez az élményszerű anyag. Egy rész tengeri madár, két rész médiamítosz. Vajon így néz ki a lélek?

Egyedül a krémszínű ruhával kapcsolatos látomás vált valóra. Így történt: egy fehér székben ültem a fölém hajló pálmalevelek alatt. Magas, karcsú poharat tartottam kinyújtott kezemben, egy férfi gyöngyöző pezsgőt töltött bele. A pezsgőhab túlcserdült, s a ruhámra ömlött. (Azt hiszem, pontosan ez a maszat, a borfolt a fényes anyagon, és az a fényűző érzés, hogy egy cseppet sem számít az egész, ez ösztökélt arra, hogy megvegyem a ruhát.)

Most itt ülök, ebben a fehér székben, egy nagy pálmalevéllel a fejem felett. Egy férfi – egy orvos, területének specialistája – pezsgővel tölti meg a poharamat, s csakugyan kilötyint, rá a krémszínű ruhámra. Kővé dermedek, s ő azt hiszi, a folt miatt vagyok dühös. Nem tudja, hogy korábbi látomásom különös megismétlődése döbbsent meg.

Aztán a körülmények – hogy a pálma ez esetben egy svéd melegházban nőtt, hogy a pezsgő a helyi bolthálózat legolcsóbb lötytye, s hogy az orvos egy hangyányit örült: mindezekre jobb, ha számít az ember, mikor az álmai valóra válnak.

Magamnak köszönhetem az egészséget. Az ember álmodja meg precízebben az álmait.

Hét körül jött le Willof a lepkeházba. Egy pezsgősüveget tett az asztalra.

– Isten éltesen születésnapod alkalmából!
Először elképedtem. Aztán eszembe jutott, hogy nála van a kórlapom a születési adataimmal.

Sikerült egy külön kis műsorszámot előadnia az üveg fölbontásakor. Jó sokáig rázta, s olyan képet vágott, mint egy boldog gyermek, amikor jött a durranás.

– Bocsánat – motyogta, mikor a hab kifutott a ruhámra.

Nem az első üveg lehetett, amit aznap kinyitott. Piaszaga volt.

Észrevettem, hogy meg kellene nyíratkoznia. Sötétszürke haja olyan vastag és bozontos volt, mint egy prémsapka. A füle körül és a tarkóján igazi dugóhúzó-fürtök nőttek. Aranyos kisgyerek lehetett valamikor.

Félig megtöltötte a gyümölcsleves poharamat.

– Azért kapod, mert ma van a születésnapod. De többet nem ihatsz. Nem szabad kockáztatni, ilyen közel a célhoz.

Körülnézett, hogy magának is találjon egy poharat, de persze nem talált egyet sem. Konyhaeszközök tekintetében kiváltképp rosszul van eleresztve ez a hely, ezt neki is tudnia kellene. Egy vállrándítással feladta a keresést, felemelte az üveget, s köszöntésképpen így szólt:

– Rád és a *recentia alba* lepkékre!

Aztán nagyot kortyolt az üvegből. Letörölte a habot az álláról és rám mosolygott.

– Jól érzed itt magad?

– Beteg vagyok – feleltem. – Lázás. Fájdalmaim vannak.

– Ez természetes. Elmúlik, amikor kikelnek a lepkék.

– De miért nem jönnek már elő?

Nagyot sóhajtott, és hátradőlt a székében.

– Bárcsak tudnám – mormolta. – Bárcsak tudnám. Valami nincs rendben. Valami baj lehet a környezettel. Gyakorlatilag bármeddig képesek bent maradni, ha a kinti környezet nem megfelelő számukra.

– Azért bármeddig csak nem?!

– Mindenestre nagyon sokáig.

– Lehet, hogy elpusztultak.

Megrázta a fejét, csak úgy ugrándoztak a fürtjei, aztán meghúzta a pezsgősüveget.

– Honnan tudod, hogy nem pusztultak el?

– Tudom.

– Jó, de miből?

Mosolygott magában, nem válaszolt.

– Talán be kellene mennünk a kórházba egy újabb ultrahangvizsgálatra – javasoltam.

– Semmi szükség rá. Életben vannak. Csak a kedvező alkalomra várnak.

– És az vajon mikor érkezik el?

– Nem tudhatjuk. Egy hét múlva. Egy év múlva...

Szopogattam a savanyú bort, és a válaszán töprengtem.

– Egyáltalán nem olyan biztos, hogy van kedvem egy éven át itt rostokolni a lepkeházadban – mondtam, és végighúztam a mutatóujjam a pohár szélén. – Talán más teendőim is lennének. Például dolgoznom kell, hogy eltartsam magam.

– De hát beteg vagy – gyözködött lágyan. – Nem dolgozhatsz betegen. Kiírlak táppénzre, ameddig kell.

– Az is elképzelhető – folytattam, miközben a szememmel a mutatóujjam körkörös útját követtem –, hogy vannak emberek, akiknek hiányzom. Akiket érdekelhet, merre vagyok. Akik nyomoznak utánam.

– Á, biztosan nem aggódnak annyira. Megszokták, hogy időről időre elutazol, nem?

– Azt nem, hogy azt sem tudják, hova mentem. Keresni fognak.

– Hm – mormogta, aztán ivott egy keveset az üvegből, s töltött még néhány cseppet a poharamba. Épp időben vettem el a mutatóujjamat.

– Kikről beszélünk tulajdonképpen?

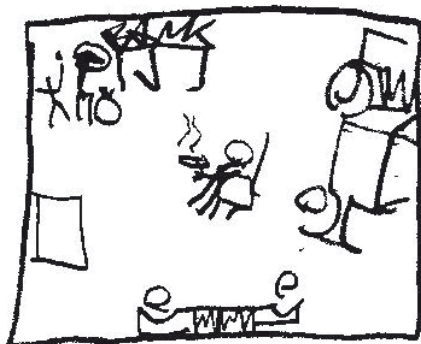
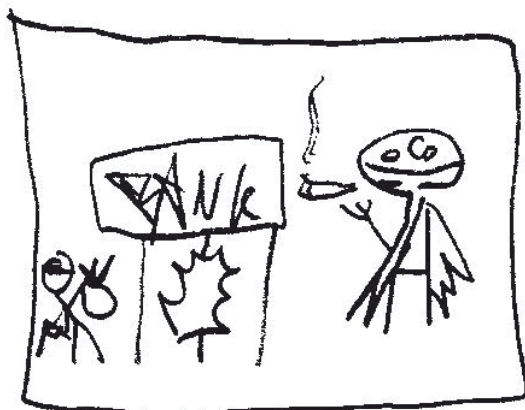
– Természetesen a hozzátartozóimról.

– A szüleid meghaltak. Közeli rokonaid nincsenek.

A szívem nagyot dobbant. Honnan tudja? Rajta van a kórlapomon? Milyen adataimhoz fér hozzá? A kórházban sem neki, sem másnak nem beszéltem a személyes viszonyaimról. Lehet, hogy más orvosnál igen. Réges-rég. Teljesen más összefüggésben.

– Vannak nagyon közeli barátaim – hazudtam, minden szavamnak nyomatékot adva.

Willof nem válaszolt. Úgy tűnt, nem hallotta meg, amit mondtam. Felegyenesedett

a székében, tekintete rátapadt valamire a háttam mögött. Megfordultam.

– Mi az? – tudakoltam.

Olyan nagyot nyelt, hogy láttam a mozgó ádámcsutkáját.

– Mi az? – kérdeztem ismét, és körbepillantottam a melegházon.

Körös-körül lepkék röpködtek, a növényzet zölden pompázott, illatozott. Ugyanaz a kis oázis vett körül, mint mindig.

– Olyan furcsa – suttogta Willof. – Azt hittem, áll valaki odakint.

– Senkit nem látok.

– Lehet, hogy én láttam rosszul.

Közelebb húzta a székét, és előredőlt.

– Talán rosszul láttam, de az is lehet, hogy jól. Ha az utóbbi igaz, akkor megvan a magyarázat.

– Magyarázat?

– Arra, hogy a *recentia alba* kivár. Tudják, hogy valami közeleg. Óvatosak.

Az arcát figyeltem, amely most egészen közel volt az enyémhez. A tekintete nagyon komoly volt, s nagyon... ijedt? Felnevettem. Megpróbáltam úgy tenni, mint aki tréfának veszi az egészet.

– Azt akarod mondani, hogy bár te magad nem láttad pontosan, áll-e valaki odakint, a lepkebábok viszont igen?

– Megérezhették.

Visszasüppedt a székbe. Önkéntelenül felélegeztem. Kellemetlenül érintett az előbbi közelsége.

– *Megérezték?* – kérdeztem vissza.

Bólintott. Tekintete az üvegfalra tapadt. Megfordultam, de nem láttam mást, mint a fekete sötétségbe burkolózó fenyőfák homályos körvonalait.

– A rovarok hihetetlenül érzékenyek – válaszolta. – Számos példa bizonyítja.

Egy nagy barna éjjeli lepke csapdosott körülöttünk. Bolyhos szárnyai hozzáérték az arcomhoz, elhessegettem.

Willof megint odahajolt hozzám, és lehalakította a hangját:

– Korábban tapasztaltál valamit?

Fejével az üvegfal felé intett. Egy pillanatig haboztam, mielőtt válaszoltam volna.

– Egyszer láttam valamit, majdnem biztos vagyok benne, hogy egy őz volt.

– Mikor?

– Nehéz lenne megmondanom. Összemosódik bennem az idő. Talán két hete. Azt hiszem, az imént te is egy őzet láthattál.

– Itt, közvetlenül az üveg túoldalán? Az őzek nem jönnek ilyen közel.

– Megesik. Ha éhesek – mondtam magabiztosan. – Az őzek nem olyan félnék állatok ám. Manapság már nem.

Azokra az őzekre gondoltam, amelyekre Rogerrel bukkantunk a sétáink alatt, csak

álltak és bámultak ránk, amíg egészen a közelükbe nem értünk. És a kövér nyulakra, ahogy ott vonszolták magukat előttünk, majdnem rájuk léptünk.

– Lehet, hogy a rovarok érzékenyek, de az emlősök egyre kevésbé. Én ebben hiszek – tettem hozzá.

Willof felkelt a székéből, és odament az üvegfalhoz. Odaszorította az arcát, s kezével igyekezett leárnyékolni az erős fényt. Azután így állt egy darabig némán, és erősen összpontosított, mialatt kibámult a sötétbe.

Majd elkezdett körbejárkálni a lepkeházban, megforgatta a leveleket, megvizsgálta a kuaba-palántákat, ellenőrizte a párologtató berendezést. Mikor elhaladt mellettem, hirtelen megállt.

– Azt kérdeztem, jól érzed-e itt magad, nem azt, hogy milyen a közérzeted – szólalt meg, ezzel újra felvéve a korábban elejtett fonalat.

– Nehéz megkülönböztetnem egymástól ezt a két fogalmat – feleltem.

– Nekem nem. A „közérzet” azt takarja, hogyan éli meg az ember a saját testét, illetve lelkét. Ha viszont valaki jól érzi magát valahol, az arról az élményről szól, amiben az a bizonyos *hely* részesíti, ahol tartózkodik. Nem ok nélkül kérdezem. Nem a te kedvedért tettem lakhatóvá ezt az üvegházat. Ha mindennek vége, beköltözöm ide. Linda jelenti majd számomra a kapcsolatot a külvilággal. Eddig csak rövid időszakokat töltöttem itt. Egy-egy hétvégét. Szóval, milyen érzés?

– Mint már mondtam, nehéz különválasztanom ezeket a fogalmakat – feleltem. – De ha azt képzelem, hogy egészséges vagyok, láztalan, semmim se fáj, s elmehetek innen, amikor kedvem tartja, úgy igazán kellemes hely lehetne. Bár egy hétvégénél hosszabb időt még úgy sem töltenék itt.

Leült. Kicsit eltöprengtem, mire utalt vajon azzal, hogy „ha mindennek vége”.

– Ma jártak nálam, a dolgozószobámban. Megintérvoltak, s az egészet szalagra vették.

– Kik?

– Egy pszichiáter és az asszisztense. Nem a kórházból. Annyira nyíltan nem merik megtenni. Egy külsőst kértek meg. Egy olyan embert, akiről soha nem hallottam.

– Ühm – mondtam óvatosan.

– Egy halom kéziratomat magukkal hozták. Olyanokat, amiket visszakaptam a folyóiratoktól. Mindenről másolatot készítettek. Másolatuk volt a kollégáimnak írt leveleimről is. Magánlevelekről. Pedig azokat nem a nyilvánosságnak szántam.

Bizonytalan kézzel megragadta a pezsgősüveget, megtöltötte a poharamat. Úgy tűnt, egy pillanatra megfeszült az érzékeny lepkebábokról.

– Teljesen el akarnak távolítani. Kiraknak a kórházból. Ártalmatlanná kell tenniük. Sejtik, hogy valami közeleg. De nem tudják, mi az. Még azelőtt el akarnak küldeni, hogy elkészülne. Biztos vagy benne, hogy az imént is őzet láttál?

– Elég biztos.

– Lehet, hogy tudnak rólad, és szemmel tartanak. Én egy szót sem írtam sem rólad, sem a *recentiákról*. Mindent akkor szeretnék bemutatni, amikor elkészültem. Előbb nem. Úgyhogy nem értem, hogyan tudhattak meg bármit is. Mondtál valakinek valamit?

A fejemet ráztam.

– Jól van. Rendben. Hisz olyan fantasztikus! Mikor a folyó útját eltorlaszolják, új árkot mos magának. Nézd ezt az ember nevű ragadozó állatot az erdőirtó gépeivel, a milliárdjaival, a technikai adottságaival. És ugyanakkor itt van ez a kicsiny rovar, ami nem engedi, hogy kipusztítsák. Egyszerűen más utat választ magának.

– A rajtam keresztül vezetőt – jegyeztem meg.

Jelentősegteljesen bólintott.

– Igen, a rajtad keresztül vezetőt.

Megemltem a poharamat. Úgy éreztem, megint innunk kell a *recentia albára*. Enyhén becsíptem.

– Mikor előbújnak a pillangók, mindent a nyilvánosság elé tárok. Azután önként visszavonulok. Nem kell kirúgniuk. Megyek magamtól.

– És beköltözöl a lepkeházba?

– Igen. Úgy képzelem, talán én lehetek az egyik gazdaállata a *recentia* utódainak – feleltem szerényen.

– Ha nekem sikerült, neked is fog. Sok vá-

lasztásuk nincs. Hacsak nem hozol ide egy csimpánzot vagy ilyesmit.

A fejét rázta.

– Már választottak maguknak utat. A fejlődés soha nem fordul vissza. Lehet, hogy hurkokat tesz, kerülőutakon halad előre. De soha nem tesz egyetlen lépést sem visszafelé.

Kis ideig elgondolkodott a saját szavain.

– De aztán ott vannak azok, akiknek legfőbb vágya, hogy tönkretégyék az egészset. Akik be akarják mocskolni a nevemet, akik kiröhögnek. Érted? Ha megint látnál valakit az üvegfal előtt, azonnal szólj nekem! Legyen az ember, őz, hidd bárminek! Mondd el! Megígéred?

Megígértem.

Benyúlt a zakója belső zsebébe és előhúzta a pipáját. Meglepetten néztem, ahogy rágyújt.

– Jót tesz ez a pillangóknak? – kérdeztem.

Idegesen szívogatta a pipaszárat, három gyufát is leégetett, mire sikerült meggyújtania a dohányt. Az első mély szippantás után rögtön nyugodtabbnak tűnt.

– Ó, ilyenkor félrehúzódnak.

Megkérdeztem, mi történne az érzékeny *recentiával*, ha ő tényleg beköltözne ide, s nap mint nap dohányozna.

– Addigra abbahagyom a dohányzást.

Kissé bosszúsnak látszott, mintha elrontottam volna az élvezetét. Hosszú ideig hallgatagon hátradólt a székében, és pipázott. A lepkék valóban távolmaradtak.

– Az a tréfa a pókkal. Szerintem szörnyű tett volt Linda részéről – szólaltam meg.

Elgondolkodva bólogatott.

– Igen, igen. Valóban.

– Miért csinálta?

– Nem is tudom. Lehet, hogy kicsit féltékeny volt rád.

– Féltékeny?

– Igen, nyilván úgy véli, kissé túl sok odafigyelés jut neked. Nincs hozzászokva, hogy rajta kívül mással is törődöm. Talán elkényeztettem. Ám – tette hozzá – neki erre szüksége van. Őt kényeztetni kell. Ha valakinek szüksége van a kényeztetésre, hát ő az.

Megszívta a pipáját, kifújta a füstöt, s csöndben elmosolyodott.

– Tudod, hogy nevez téged? A grófnő.

– És miért?

– Nem szeret kiszolgáltatni.

– Én meg nem szeretem, ha kiszolgáltatnak.

Tényleg így volt. Egyre jobban kezdtem gyűlölni azokat a piknikes kosarakat a mikróban felmelegített ételekkel, a falu pizzériájából hozott kihűlt pizzákat és az ízfokozókkal fűszerezett bolti grillcsirkét. Arra vágytam, hogy magamnak főzhessek.

– A grófnő! – fortyantam fel.

Azután ismét hallgattunk egy ideig. Felemeltem az üveget, de éreztem, hogy üres, úgyhogy visszatettem.

– Be kell vallanom valamit – mondtam. – Félek.

– Sajnálom, ha megijesztettelek. A problémáimat megtarthattam volna magamnak. De nem hiszem, hogy nyugtalankodnod kell. Rajtam kívül csak Linda tudja, hogy itt vagy, senki más. Biztos igazad van, és csak egy őz volt az.

– Én a lepkékre gondolok. Honnan tudod, hogy nem okoz fájdalmat, amikor kikelnek? Igazából nem tudom elhinni.

Összehúzta a szemét, és nagyon lassan kifújta egy tekergő füstcsíkot. Most szundító sárkányra hasonlított.

– Szeretnék elmesélni neked valamit – szólt meg végül. – Borneón történt körülbelül húsz évvel ezelőtt. Egy angol orvosi bázison dolgoztam. A szabadságom alatt egy kollégámmal együtt bevettük magunkat az őserdőbe. Mindkettőnknek megvolt a saját érdeklődése: az övé a majmok, az enyém a lepkék iránt. Ő mesélt nekem a *recentia albá*-ról, soha azelőtt nem hallottam erről a lepkefélééről. Az őslakosokkal való kapcsolatain keresztül szerzett tudomást a lepkékről. Az adatok valódiságáról csak később bizonyosodtam meg egy lepkekutató segítségével, s akkor ismertem meg a lepke latin nevét. Elhatároztuk, hogy felkeressük az *uris* majmokat, bár majdnem lehetetlen vállalkozás volt. A már akkoriban is erősen megtizedelt faj kizárólag egy bizonyos megközelíthetetlen területen volt fellelhető. Ráadásul ezek a majmok, sok más majomfajjal ellentétben, egyáltalán nem olyan kíváncsiak és meré-

szek, épp ellenkezőleg, hallatlanul félénkek. Mégis felkerekedtünk, és felszerelkedtünk egy egyhónapos őserdei tartózkodásra. A kollégám tudta, hogy ebben az időszakban a majmok fönt tanyáznak a hegyekben, s az volt a tervünk, hogy a hegy lábánál várunk rájuk, egy kuabafa-ligetben. Az őslakosok szerint a majmok a hegyről lefelé jövet mindig megállnak itt.

Egy hét után megtaláltuk a helyet. Kifejlesztettük a függőágyakat a kuabafák szép sima törzsei között, késő este feküdtünk le az egész napos vándorlástól kimerülten azon az ingoványos, nehéz terepen. Az őserdő szélén táboroztunk, előttünk a nagy hegy.

Reggel korán felébredtem. Még sötét volt. Bár semmit nem láttam, könnyű puffanásokat hallottam a hegy felől, mintha valaki nagy ugrásokkal ereszkedne lefelé a meredek sziklákra; ezek a sziklák képezték a hegy legalsó részét idelent, mielőtt a mélyen fekvő őserdő elkezdődött volna. Mozdulatlanul feküdtem a szűnyogháló alatt, és belebámultam a sötétbe.

Egy-két óra múlva már kivilágosodott anynyira, hogy kivehetőek voltak a sötét árnyak. Egy mohos sziklán ültek, pont előttünk. Néhányan zsenge leveleket tépdestek a hegy hasadékaiban növény kuabafa-palántákról, de a legtöbbször szorosán egymáshoz bújva lefeküdt aludni. Magam is elaludtam, pedig ébren akartam maradni.

A kollégám ébresztett fel, a közvetlenül mellettem lévő függőágyából suttogott felém. Nem mert felkelni, mert attól tartott, elijeszti a majmokat. Nagyon óvatosan lejjebb húztam a szűnyoghálót, hogy jobban lássak. A nap akkor kelt föl, vöröslött a hegy.

Mint egy kivilágított színpadon, úgy ültek ott a kis sziklafennsíkon. Hímek, nőstények, meg a kicsinyeik. Néhányan ébren voltak, csöndben rágcsálták a kuabaleveleket. A többiek még aludtak. Egy korán kelő kölyök az alvó testek körül szaladgált. Egy fiatal nőstény egy idősebb rokonnal kurkászott. Szoptató anyák hunyorogtak álmosan a reggeli napfényben. S körülöttük a levegő telis-teli pillangókkal! Egy ezüstfehér pillangófelhő! A pillangók egyre többen lettek. Fehér folt-

ként bukkantak elő a majmok szőrzetében, hogy azután felemelkedjenek s egyé válnak a rajjal. A szívem majdnem megállt. A lomha, álmos majmok, s ezek a belőlük kikelő szárnyas lények!

Kollégám a fényképezőgép után nyúlt, amely egy ágon lógott, közvetlenül a függőágya mellett. Rettentő lassan mozgott. A mozdulat, ami normális esetben egy másodpercet vett volna igénybe, most öt percig tartott. De ez sem segített. A függőágy egy picit lengésbe jött, és a kötelek rendkívül halk nyikorgását a majmok azonnal meghallották. Egyetlen sikoltással felkeltették alvó társaikat. Levették magukat a szikláról a lenti bozótosba, s eltűntek az erdőben. A lepkék még ott repkedtek egy pillanatig, magukra maradván. Azután szanaszét szóródtak a levegőben, mintha szélfuvallat oszlatta volna széjjel őket minden irányban, majd eltűntek a fák és a bokrok között.

Belém mart a majmok és a lepkék látványa. Nem tudtam többé elfelejteni. És egy dologban teljesen biztos vagyok, a majmok nem éreztek fájdalmat. Úgy tűnt, nem is tudnak a pillangókról.

Gyönyörű történet volt, amit Willof elmesélt. Ettől egy kicsit jobban szerettem. De engem nem győzött meg. Sőt inkább valahogy megrémisztett.

– Félek – mondtam újra halkán. – Fáj. Beteg vagyok. Félek.

Közelebb húzta a székét, s két keze közé vette az enyémet, úgy, ahogyan szokta. Így ültünk egy kicsit. Mindössze két vagy három pohár pezsgőt ittam, de részeg voltam. „Ez azért van, mert beteg vagyok”, gondoltam.

Az egyik éjszakai lepke elrepült mellettem, és bolyhos szárnyával megsimogatott.

– Nem hiányzol Lindának, amikor ilyen sokáig vagy idelent? – kérdeztem.

– Nincs itthon. Nem tudom, hol van. Azt hiszem, a városban.

– És Daniel? Ő hol van?

– A nevelőszüleinél.

Éreztem, ahogy egyik hüvelykujja moco-rog a tenyeremben.

– Talán mégis az a legjobb, ha most felmész – mondtam. – Aludni szeretnék.

– Mindjárt megyek.

Nem normális. Őrült, gondoltam. De mostanra már valószínűleg én is az vagyok.

Volt valami rendkívüli a pillantásában. Valami aggodalmat keltő és ugyanakkor megnyugtató. Az arcomat nézte, de újra meg újra a combom felé vándorolt a tekintete, aztán megint vissza az arcomra. A ruha olyan vékony volt, hogy valóban látni lehetett a duzzanatot az anyagon keresztül. Egy kis krémszínű, selyemfényű dombocskát. Vigasztalt, fogta a kezemet. De igazából a *recentia alba* érdekelte. Vagy én? Néha az volt az érzésem, összekever minket.

– Akkor megyek, hogy alhass – mondta, s még egyszer megszorította a kezemet, mielőtt felállt és elindult a kijárat felé.

Egy szempillantás alatt én is talpon voltam, utolértem, s megragadtam a karját.

– Várj egy kicsit! Ne menj még!

Megfordult, s én ott álltam, belékapaszkodtam. Nem tudtam, miért teszem. Reszketni kezdtem. A láz okozta hidegrázás vagy a félelem, vagy csak az óriási feszültség, nem tudom, mi lehetett. De remegtem és furcsamód fáztam is.

Átkarolt, magához húzott. Pipadohányzaga volt. Aztán megcsókolt. Először nagyon könnyedén és óvatosan, s amikor látta, hogy nem ellenkezem, mélyen és bensőségesen.

„Mikor kezdődhetett?” – töprengtem. „Amikor megfogta a kezem? Amikor a majmokról és a lepkékről mesélt? Vagy sokkal előbb? Valami történhetett korábban, amit nem vettem észre.”

Puhán, de határozottan lenyomott a tőzeg-tömbökre, amelyek az üvegház teraszos részének támfalát képezték, s onnan tolt hátrafelé, be a magas növények közé, le a langyos, nedves talajra. Semmi ellenállást nem tanúsítottam, de meglepett a sietség. Máskülönben persze – ha már meg kell történnie, hát gyorsan kell megtörténnie, mielőtt meggondolnánk magunkat.

Felhúzta a ruhámat, és készséges közreműködéssel levette a bugyimat, azután már nem sietett többé. Hosszan és visszafogottan szeretkezett velem, szinte alig ért hozzám, nehogy a *recentia alba* megsérüljön. Tetszett

nekem, de közben bosszantott is az óvatossága. „Mint két kis páró pillangó a levegőben”, gondoltam magamban.

Tömény édes vaníliaillat vett minket körül, s amikor felnéztem, azt a fehér liliumot láttam magam fölött, amelyiket a lepkeházban töltött első napjaimon festettem le. Eből arra következtettem, hogy bent vagyunk a cementalapzatnál – hogy jutottunk ennyire mélyen belülré, a növények sűrűjébe? Bizonyára addig is befelé kúsztam, amíg a bugyimból igyekeztem kibújni.

Hátrahajtottam a fejem, hogy lássam, mennyire vagyok közel a falhoz, s be ne üsem magam, ha majd a szeretőm hevesebb ritmusra vált.

Pár arasznyira mögöttem látszott a cement, és följebb, ahol az üvegfal kezdődött, megláttam egy embert az üveg túloldalán. Egy férfit – igen, biztos vagyok benne, hogy férfi volt –, nagy dzsekiben, a fején is volt valami, sapka vagy kapucni. Nem szóltam. Nem tudom, miért, de meg se nyikkantam. Ösztönösen.

Utána megosztottunk egy pohár narancslevet, amit megtetézünk az üveg alján maradt néhány csepp pezsgóval. Willof szemügyre vette az összepiszkolt ruhámat. Úgy festett, mint aki egy kis lelkifurdalással küzd, aztán sietősen jó éjszakát kívánt és elment.

PÉTERI Vanda fordítása

Marie Hermanson svéd író 1956-ban született, a Göteborghoz közeli Sävedalenben nőtt fel. 1986-ban debütált a *Det finns ett hål i verkligheten* („Van egy lyuk a valóságban”) című elbeszélés-kötetével. Az 1995-ben megjelent *Värdjuret* („A gazdaállat”) című regényét a Svéd Könyvkiadók Egyesületének August-díjára (Augustpriset) is jelölték. Hermanson elbeszéléseiben átjárhatóvá válik a valóság és a mesészerű, ismeretlen világok határa. Nem krimiket ír, de történetei hősnői sokszor szurreális bűnügyi rejtelmekkel kerülnek szembe, melyeket azután rettenthetetlen kíváncsiságuktól hajtva igyekeznek megfejteni. Magyarul eddig megjelent művei a „Mézeshold” (*Honungsmåne*) című novella a General Press Kiadó 2009-es, *Tízparancsolat* című antológiájában, valamint a magánkiadásban 2010-ben megjelent regénye, „A bejárónő” (*Hembiträdet*).

Péteri Vanda tanár, műfordító 1973-ban született Budapesten. 1998-ban magyar nyelv és irodalom szakos tanári diplomát, 2000-ben skandinavisztika szakos bölcsészdiplomát szerzett az ELTE Bölcsészettudományi Karán. 1997-ben kezdett el tanítani a Skandináv Nyelvek és Irodalmak Tanszékén, ahol jelenleg is dolgozik. 2004 óta gyakran jelennek meg svéd szépirodalmi művekből készült fordításai.